

РЕШЕНИЕ

№ 635

гр. Пловдив, 12.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Зорница Н. Тухчиева - Вангелова

при участието на секретаря Тания Д. Стоилова
като разгледа докладваното от Зорница Н. Тухчиева - Вангелова
Административно наказателно дело № 20235330200297 по описа за 2023
година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Н. Н. Т. против Наказателно постановление
№ 22 – 0329 – 000794 /01.12.2022 г., издадено от Началник РУ към ОД на
МВР Пловдив, РУ Раковски, с което на жалбоподателя

- на основание чл. 175, ал. 1, т. 1, пр. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания „Глоба“ в размер на 50,00 /петдесет/ лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца за нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП;
- на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 50,00 /петдесет/ лева за нарушение по чл. 137Е ЗДвП;
- на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 10,00 /десет/ лева за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП;

С жалбата и в съдебно заседание се поддържат конкретни съображения за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното наказателно постановление, на база на което е формулирано искане за отмяната му.

Въззиваемата страна, ангажира писмено становище за неоснователност на жалбата, поради което моли обжалваното наказателно постановление да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно

постановено.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съдът, след като се запозна с формираната по делото доказателствена съвкупност, обсъди доводите на страните и служебно провери правилността на атакуваното постановление, намери, че са налице основания за неговата частична отмяна. Съображенията в тази насока са следните:

Съдът установи следната **фактическа обстановка**:

На 01.10.2022 г. в 15:28 часа в село Пъдарско жалбоподателят Т. управлявал собственото си МПС - мотопед марка „Пиаджо“ с рама № ***. Докато го управлявал жалбоподателят не носил защитна каска.

По същото време, старши инсп. Е.Т. и инсп. Ф.П. извършвали обход със служебен автомобил в село Пъдарско, улица „31 - ва“ до Кметството, когато в посока главния път за село Момино село забелязали управляваното от жалбоподателя МПС върху което нямало поставена регистрационна табела. Полицейските служители спрели жалбоподателя пред магазина, находящ се срещу Кметството на ул. „31 - ва“, като след като се представили извършили проверка. В хода на същата, след направена справка в АИС МВР КАТ, било установено, че жалбоподателят Т. управлява МПС, което не било регистрирано по надлежния ред. В тази връзка Т. обяснил на полицейските служители, че е закупил същото от пазара в гр. Раковски за сумата от 250 лева, като за посоченото МПС нямал никакви документи. Отделно от това, жалбоподателят не носел със себе си и КТ от СУМПС.

За съставяне на АУАН, полицейските служители извикали за съдействие актосъставителя – свид. Т.. При пристигане на място, свид. Т. направил оглед на МПС, като не успял да установи техническите характеристики на същото, включително номер и обем на двигател. Жалбоподателят също не успял да посочи обем на двигателя. Така бил съставен АУАН № 707559 в присъствието на жалбоподателя за нарушения по чл. 140, ал. 1, чл. 137Е и чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП. Актът бил връчен на жалбоподателя, който го подписал без възражения, а такива не били депозираны и в срока по чл. 44 ЗАНН.

Поради съмнение за извършване на престъпление материалите по преписката били изпратени на прокурор от Районна прокуратура – Пловдив, който възложил извършването на проверка с оглед събирането на достатъчно данни по смисъла на чл. 211 НПК за извършено престъпление по чл. 345, ал. 2 НК. Така била образувана прокурорска преписка под № 11340 по описа на Районна прокуратура Пловдив за 2022г.

След извършване на възложената проверка, с постановление от 11.11.2022 г. наблюдаващият прокурор при Районна прокуратура Пловдив на основание чл. 199 и чл. 213, ал. 1 НПК отказал да образува наказателно

производство и прекратил преписка № 11340/2022 г. по описа на Районна прокуратура Пловдив. Препис от постановлението, ведно с преписката били изпратени на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР Пловдив с оглед преценка за провеждане на административно производство. Така било издадено и атакуваното наказателно постановление.

Описаната и възприета от съда фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от формираната по делото доказателствена съвкупност, включваща АУАН, материалите по пр. преписка № 11340/2022 г. по описа на Районна прокуратура Пловдив, справка за нарушител/ водач, оправомощителни заповеди на Министъра на МВР, както и от показанията на разпитаните в хода на съдебното следствие свидетели – актосъставителят Т. и Г. Т.а. Показанията на посочените свидетели съдът кредитира изцяло, доколкото са добросъвестно дадени, логични, последователни и съответни на останалите доказателствени материали. Допълнително по отношение на показанията на свид. Т.а, съдът държи да отбележи, че същите бяха анализирани изключително внимателно в светлината на останалите доказателствени източници при отчитане на обстоятелството, че свидетелката се намира в близкородствени отношения с жалбоподателя. Въпреки това обаче не бяха констатирани каквито и да било данни сочещи на извод за недостоверност на показанията на свид. Т.а, поради което и съдът базира фактическите си изводи въз основа на тях.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните **изводи от правна страна**:

На първо място, за пълнота на изложението и предвид естеството на наведените от страна на жалбоподателя възражения, съдът държи да отбележи следното:

Както вече беше отбелязано по делото е издаден АУАН. В контролните органи, обаче е възниквало съмнение, че извършено всъщност представлява престъпление по чл. 345 НК и събраните материали по случая са били изпратени на РП - Пловдив за вземане на отношение.

Впоследствие, съвсем законосъобразно, след издаването на постановление за отказ да се образува ДП от 11.11.2022 г., наказващият орган е издал процесното НП на основание чл. 36, ал.2 ЗАНН. Тоест, в случая то е съставено не на база АУАН, а на база самото постановление на РП-Пловдив за отказ да се образува ДП.

Че в случаите на чл. 36, ал.2 ЗАНН издаване на АУАН изобщо не се дължи, а ако такъв все пак е издаден, евентуални пороци в съдържанието му са изцяло неотнормими към законосъобразността на НП е и трайната практика на Административен съд Пловдив, обективизирана в редица решения, включително, но не само - Решение № 1913/28.10.2022г. на Административен съд Пловдив, XXVI състав КАНД № 1838, по описа на съда за 2022 год., Решение № 318 от 23.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 3075 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив. Поради изложеното, в случая

следва да се изследва евентуалното наличие на пороци само в обжалваното НП.

Единственото релевантно обстоятелство в случая се явява фактът, че е спазен 6 - месечния срок между отказа на РП-Пловдив да образува ДП и издаването на НП.

По отношение на нарушението с правна квалификация чл. 140, ал. 1 ЗДвП

Настоящият съдебен състав, като анализира съдържателната част на обжалваното наказателно постановление касаещо нарушението описано в пункт I, намира, че при този начин на описание на нарушението съществено е нарушен чл. 57 ЗАНН.

Безспорно установено положение както в теорията, така и в съдебната практика е, че наказателното постановление е властническият правораздавателен акт, издаден от компетентен орган, с който дееца бива санкциониран за извършеното административно нарушение. То се явява аналога в административнонаказателния процес на присъдата от общото наказателно производство. От тази му същност следва, че към неговата форма и съдържание следва да се поставят същите завишени изисквания.

В този смисъл са и постановките на ППВС 1/1953г., съгласно които всеки правораздавателен акт, с който се ангажира отговорността на даден правен субект следва задължително да съдържа пълно, точно и ясно изложение на всички съставомерни фактически положения, които се приемат за установени, както и приложимите към тях правни норми. Този минимум от правнорелевантна за наказанието субект информация следва да се съдържа в самия правораздавателен акт, а не да се извлича от доказателствата по делото.

От всичко гореизложено следва, че НП ще отговаря на изискванията за съдържание по смисъла на 57, т.5 ЗАНН ако в него са надлежно описани по един небудещ никакво съмнение, както за дееца, така и за съда начин всички съставомерни фактически признаци на вмененото нарушение (време, място на извършване на нарушението, както и конкретни фактически действия, с които е причинен противоправния резултат).

При съобразяване на гореизложените принципни постановки, съдът достига до следния извод:

Както вече се каза, по т. 1 от НП на жалбоподателя е наложено административно наказание за нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Съгласно посочената разпоредба по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства, които са регистрирани и са с табели с регистрационни номера, поставени на определените за това места. Очевидно е, че тази норма разграничава два състава на две различни

административни нарушения (така Решение № 2045 от 16.10.2018 г. по к. а. н. д. № 1824/2018 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 349 от 24.06.2019 г. по к. а. н. д. № 486/2019 г. на Административен съд – Плевен). Първото от тях ще бъде осъществено, когато водач управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, а второто, когато водач управлява МПС, което е регистрирано, но е без табели с регистрационните номера. Всяко от тези две отделни административни нарушения се осъществява при настъпването на различни факти в обективната действителност. В тази връзка с § 2, т. 4 от допълнителните разпоредби на Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства е дадена легална дефиниция на понятието регистрация, което представлява административно разрешение за превозното средство да участва в пътното движение, включващо идентификацията на превозното средство и издаването на табели с регистрационен номер. Следователно, когато един водач управлява МПС, което е без поставени регистрационни табели, това може да се дължи на обстоятелството, че такива табели въобще не са издадени, т. е. не е завършила процедурата по издаване на административното разрешение за участие на превозното средство в пътното движение – тогава превозното средство не е регистрирано по надлежния ред и административното нарушение следва да се санкционира съгласно предложение първо на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Различна е хипотезата, когато превозното средство вече е регистрирано, но въпреки това водачът го управлява без табели с регистрационен номер и това деяние ще бъде наказуемо съгласно предложение второ на чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Едновременно извършване и на двете нарушения обаче е невъзможно, тъй като деянието по предл. 1-во ще бъде осъществено при управление на МПС преди да е завършила регистрацията му, а по предл. 2-ро – след като тя е завършила.

Имайки предвид тези изходни съображения, съдът намира, че в обжалваното НП е допуснато съществено нарушение касаещо фактическото описание на деянието по т. 1, доколкото е посочено, че жалбоподателят управлява нерегистрирано МПС – без регистрационна табела, което сочи на неяснота във волята на административно наказващия орган. В този смисъл основателни са възраженията релевирани с въззивната жалба относно неясното описание на вмененото във вина на жалбоподателя административно нарушение с правна квалификация по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, което съществено ограничава правото му на защита. Тази неяснота безспорно се задълбочава и предвид посочената санкционна норма, която е приложена от страна на административно наказващия орган, а именно чл. 175, ал. 1, т. 1 ЗДвП предвиждаща санкция за водач, който управлява моторно превозно средство, на което табелите с регистрационния номер не са поставени на

определените за това места.

Ето защо, с оглед констатираните пороци при съобразяване с изискванията на чл. 57 ЗАНН, НП следва да се отмени в тази му част.

По отношение на нарушението с правна квалификация по чл. 137Е ЗДвП

Разпоредбата на чл. 137е от ЗДвП вменява задължение на водачите и на пътниците на мотоциклети и моторни средства за използват защитни каски.

Съдът намира, че от събраните и проверени по делото доказателства се установява по категоричен начин, че Т. е управлявал на посоченото в НП място и време процесното МПС без да използва защитна каска – последното не се оспорва и от самия жалбоподател. В случая жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство, поради което притежава правното качество "водач", легално дефинирано с разпоредбата § 6, т. 25 от допълнителните разпоредби на ЗДвП. Тъй като видът на моторното превозно средство, което той е управлявал, е моторен, то жалбоподателят се явява и годин субект на нарушението по чл. 137е ЗДвП. Следователно той е бил задължен да спазва посоченото правило за поведение при управлението на процесния моторен. Изпълнителното деяние на нарушението представлява поведението на жалбоподателя по неизползване на защитна каска при управлението на моторния. С факта на осъществяване на изпълнителното деяние нарушението е довършено от обективна страна, тъй като същото е формално и за съставомерността му не се изисква да са настъпили определени вредоносни последици.

От субективна страна нарушението е извършено виновно и при форма на вината пряк умишъл. Към момента на осъществяване на деянието жалбоподателят е формирал представа за проявлението в обективната действителност на всички признаци от състава на нарушението, а именно съзнавал е, че управлява МПС, което е моторен, и че не носи защитна каска, но въпреки това е пристъпил към неговото осъществяване, при съзнаване на общественоопасния му характер.

При доказано извършване на нарушението по чл. 137е ЗДвП съдът приема, че конкретното деяние не може да бъде третирано като маловажен случай, каквото искане е направено с въззивната жалба, доколкото според чл. 189з ЗДвП „За нарушенията по този закон не се прилагат чл. 28 и 58г от Закона за административните нарушения и наказания.“

Правилно е определена приложимата санкционна разпоредба, като на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, предл. 1 от ЗДвП наказващият орган е наложил на нарушителя административно наказание глоба в размер на 50 лева. Видът и размерът на следващото се наказание са определени от законодателя във фиксиран размер. Следователно не е допуснато нарушение нито при определянето, нито при индивидуализацията на наказанието. Следва да се има предвид, че под предложение първо от санкционната разпоредба се има

предвид, че наказанието е наложено на водача поради това, че той сам, в качеството си на водач, не изпълнява съответното законово задължение, докато предложението второ ще е приложимо, когато водачът превозва пътник, който не изпълнява съответното задължение. В този смисъл е и практиката на касационната инстанция - така Решение № 1849 от 22.10.2020 г. по к. а. н. д. № 1564/2020 г. на Административен съд – Пловдив, в което след като е разгледан този въпрос, санкционната разпоредба, приложена и в процесния случай, е приета за правилно определена.

Освен това, само по себе си прецизирането на правното основание чрез посочване на конкретното предложение от правната норма няма правно значение. Това е така, защото правното основание се формулира с посочване на съответната правна норма, а съгласно чл. 26, ал. 1 и ал. 2 от Указ № 883 за прилагане на Закона за нормативните актове всеки нормативен акт се състои от членове, като членът може да се състои от алинеи, алинеята - от точки, а точката - от букви. Използването в теорията и съдебната практика на по-малки структурни единици като изречения, предложения, хипотези или думи е факултативно и има за цел единствено поясняване на изложението, без да е отговор на нормативно предписание и без да създава общо задължение за конкретизиране на отделните хипотези на правната норма. В този смисъл е трайната съдебна практика - така Решение № 10289 от 23.11.2005 г. на ВАС по адм. дело № 3397/2004 г.; Решение № 200 от 21.05.2014 г. по нак. дело № 574/2014 г. на Върховен касационен съд; Решение № 2157 от 22.10.2014 г. по к. а. н. д. № 1782/2014 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив.

В аспект на горното, съдът намира, че в обстоятелствената част на наказателното постановление и в приложената материалноправна норма ясно и недвусмислено е описано, че деянието е осъществено и наказанието се налага за това, че жалбоподателят като водач на мотопед не е използвал защитна каска, поради което затруднение пред адекватното организиране на защитата няма, а наказанието е наложено на приложимото в случая правно основание, изцяло в съответствие с установените по делото факти.

По отношение на нарушението с правна квалификация чл. 100, ал.1, т. 1 ЗДвП

От анализа на доказателствата по делото, а и предвид изричното признание от страна на жалбоподателя, по несъмнен начин се установи и осъществяването от страна на същия на нарушението по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, като доказателства за формирането на извод в обратна насока не бяха ангажирани.

Правилен е извода на административнонаказващия орган, че описаната дейтелност, свързана с неносене на контролния талон от СУМПС следва да се квалифицира като нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Правилно е посочено, че съставът на нарушението предвижда задължение за водачите на

МПС да носят контролен талон към СУМПС. В случая изпълнителното деяние включва противоправно бездействие, което поначало е с ниска степен на обществена опасност, поради което и глобата, която законодателят е предвидил в чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП е в минималния размер от 10 лв. Посочената санкционна разпоредба правилно е приложена, като размерът на глобата е фиксиран, поради което не подлежи на каквато и да било ревизия от страна на настоящия съд. От жалбоподателя не са ангажирани доказателства да е носел контролен талон при извършването на проверката, поради което и съдът намира, че административното нарушение е извършено.

И по отношение на това деяние съдът приема, че същото не може да бъде третирано като маловажен случай, каквото искане е направено с въззивната жалба, доколкото според чл. 189з ЗДвП „За нарушенията по този закон не се прилагат чл. 28 и 58г от Закона за административните нарушения и наказания.“

По гореизложените съображения съдът намира, че наказателното постановление е незаконосъобразно в частта си по т. 1 поради допуснатото съществено процесуално нарушение, което налага то да бъде отменено в тази част, а в останалата - по т. 2 и т. 3, като законосъобразно и обосновано наказателното постановление трябва да бъде потвърдено.

Така мотивиран, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22 – 0329 – 000794 / 01.12.2022 г., издадено от Началник РУ към ОД на МВР Пловдив, РУ Раковски, **В ЧАСТТА**, с която на Н. Н. Т. ЕГН ***** на основание чл. 175, ал. 1, т. 1, пр. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания „Глоба“ в размер на 50,00 /петдесет/ лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца за нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22 – 0329 – 000794 / 01.12.2022 г., издадено от Началник РУ към ОД на МВР Пловдив, РУ Раковски, **В ЧАСТТА**, с която на Н. Н. Т. ЕГН *****

-на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 50,00 /петдесет/ лева за нарушение по чл. 137Е ЗДвП

и

- на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 10,00 /десет/ лева за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____